

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **CONDEC, spol. s r. o.,** IČ 64825141,
se sídlem Pražská třída 325, 500 04 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 22. října 2019, č. j. KUKHK – 17885/UP/,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se po právní moci tohoto usnesení vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové domáhá zrušení výše specifikovaného rozhodnutí, které se vztahuje k řízení o vydání stavebního povolení na stavbu „*Médikovna – HASO, stavební úpravy spojené se změnou v užívání části objektu č. p. 325 v k. ú. Kukleny, z povrchové úpravy a obrábění kovů na povrchovou úpravu skla a keramiky Hradec králové, Kukleny, Pražská třída č. p. 325*“ na pozemku parc. č. st. 250/1 v katastrálním území Kukleny.
2. Dne 11. 12. 2018 podala žalobkyně ohlášení výše uvedeného stavebního záměru. Z důvodu neúplnosti podaného ohlášení a připojené dokumentace rozhodl Magistrát města Hradec Králové, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“), příslušný podle § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), o projednání výše uvedeného záměru ve stavebním řízení. V něm pak stavební úřad dne 18. 4. 2019, pod č. j. MMHK/072470/2019 ST1/JÍ, sp. zn. SZ MMHK/226294/2018, vydal rozhodnutí, kterým za I. podle § 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, vydal stavební povolení na popsany záměr a za II. stanovil podmínky pro provedení stavby (dále též „stavební povolení“).

3. Dne 20. 5. 2019 podala žalobkyně odvolání, kterým brojila proti některým částem vydaného stavebního povolení. Konkrétně napadla podmínky pro provedení stavby dle bodu II. 9, II. 10 a II. 13 stavebního povolení. Odvolání bylo předloženo žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím stavební povolení v rozsahu výroku I. a II. zrušil podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.
4. Žalobou napadené rozhodnutí pak žalobkyně považuje za rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a napadá je správní žalobou. V ní namítá zejména to, že ačkoli žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že stavební povolení přezkoumal pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání, přezkoumal ho ve skutečnosti jako celek, aniž by k tomu byly splněny podmínky § 89 odst. 2 správního řádu. Dále pak žalobkyně popsala konkrétní případy, na něž tato námitka směřovala.
5. Pro právní posouzení projednávané věci se soud musí nejprve vypořádat s otázkou, zda výše uvedené rozhodnutí žalovaného podléhá přezkumu v řízení o správní žalobě před správním soudem.
6. V projednávaném případě je napadeno rozhodnutí, kterým žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu projednání. Otázkou, zda se v takové situaci jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud a existuje k ní konstantní a jednotná judikatura. V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 - 219, k této problematice uvedl: *„[J]e zřejmé, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo v daném případě pouze k tomu, že se věc vrátila do stadia řízení u orgánu prvního stupně, kde o ní bude znovu rozhodováno. Takové rozhodnutí nic nemění na subjektivních veřejných právech účastníků správního řízení, neboť se jím s konečnou platností práva a povinnosti jeho účastníků nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují. Stěžovatel tak musí veškerou svou procesní aktivitu směřovat do pokračujícího správního řízení, v němž jedině může uplatňovat námitky týkající se věci samé. Ve shodě se závěry krajského soudu tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nepředstavuje meritorní rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických a právnických osob mající hmotněprávní účinky, a tedy se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., které by podléhalo přezkumu ve správním soudnictví.“*
7. Obecně tedy platí, že rozhodnutí vydané na základě § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, v zásadě nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takové rozhodnutí totiž nic nemění na subjektivních právech účastníků správního řízení, nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje jejich práva a povinnosti, pouze vrací věc do stadia řízení u správního orgánu prvního stupně, který o ní bude znovu rozhodovat. Žaloba proti takovému rozhodnutí je proto nepřijatelná a v případě jejího podání je třeba ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. Judikatura Nejvyššího správního soudu z tohoto pravidla sice dovodila výjimky, avšak tyto se týkají velmi specifických okolností, které v posuzovaném případě nenastaly, přičemž žalobkyně jejich existenci ani nenamítala. Žalobkyně se tak nachází v naprosto standardní situaci, kdy byla věc po podání odvolání vrácena správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. S ohledem na vše výše uvedené nezbylo krajskému soudu než žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s., odmítnout.
9. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta (výrok II.).
10. Podle ustanovení § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Podmínky citovaného ustanovení byly splněny, žalobkyni se proto vrací 3 000 Kč (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. března 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu